

The One Is Not

Можем ли да мислим за света не през идеята за единичност и идентичност, а през тази за множественост, съжителство и плурализъм? Дали Едното и автономният индивид са първичната онто-структура на съществуващото, или са по-скоро следствие, временна конфигурация, обединяваща функция на множеството? Съществува ли изобщо Едно без взаимовръзката му с останалите, конституиращи го елементи?

Съвременната квантова физика разклаща класическата представа за света като съставен от стабилни, фиксирани във време-пространството и напълно определени обекти. Вместо това тя разкрива реалност, в която „нещата“ възникват чрез взаимодействия, вероятности и измервания (вълново-частичният дуализъм). В квантовия свят частиците нямат фиксирани свойства сами по себе си, а съществуват в състояние на суперпозиция, което се актуализира едва в акта на наблюдение - идея, формулирана в Копенхагенската интерпретация (Нилс Бор, Вернер Хайзенберг). Идентичността се оказва перформативен ефект, а не онтологична първопричина (Барад, 2007).

The One Is Not е проект, който поставя под въпрос именно идеята за автономния, самодостатъчен и саморефлексивен индивид - за Едното като фундиращ принцип на съществуващото. Заглавието, заимствано от философията на Ален Бадиу, отрича Едното като изначална даденост и го мисли като следствие от процеси на групиране, подреждане и обединяване на множеството (Бадиу, 1988). Проектът се разгръща в контекст на разпаднала се солидарност, нови глобални войни (Израел–Газа и Русия–Украйна) и капиталистически акселерационизъм, който превръща човешкото съществуване в конкурентна стойност и пазарна функция. Проектът се разгръща като критически инструмент в контекст, силно повлиян от неолибералната идея за индивида, притежаващ себестойност и самосиндикалност, неподвластна на отношенията си с групата.

В този политически контекст, в който субектът е все по-фрагментаризиран, отделен от групата, превърнат в „конкурент“ и натоварен да бъде „капитал“, **The One Is Not** предлага различна оптика: субектът възниква чрез отношения, в мрежи на взаимна уязвимост, зависимост и грижа. Против картезианската когиталност и самодостатъчност, проектът настоява, че ние сме резултат от съвместни срещи, екосистеми, истории и колективи, които ни надхвърлят, но по този начин и конституират. Етиката на съжителството и взаимността заменя митологията на самодостатъчния Аз (Бътлър, 2020). Едното се разглежда като функция на множествеността.

Точно тук практиката на Деница Тодорова функционира като формален аргумент в защита на една политика на множествеността. Работите ѝ, изградени чрез графит, триене, наслагване, полиране и ерозия на хартията, отказват централен фокус. Те не предлагат композиция с център и периферия, а плоски полета на случване. Смисълът не се „пропуска“ от една трансцендентна точка, а от взаимодействията между следите. Изтриването не унищожава, а създава; нараняването на повърхността отваря нови зони на видимост. Художничката не налага авторитарно форма, а я разкрива чрез взаимоотношения между материя, време и тяло.

Тази формална и естетическа децентрализация резонира с етическата позиция на проекта: субектът не е даденост, а възникване. Както в графитните ѝ полета няма визуално Едно, така и в политическото въображение на проекта няма политико-етическо

Едно. Не индивидът е мерната единица на света, а отношенията. Инсталацията въвлича зрителя физически в мрежа от графитни и скулптурни следи, в пространство без център. Зрителят се превръща в активен участник на нейното създаване и компонент от нейната естетическа корпоралност. Тялото на зрителя е част и релационен компонент на самото произведение. Именно тук проектът формулира своята политически стратегия: показвайки, че съществуваме само като множество, само чрез връзките си с останалите, които не просто ни обуславят, а и конституират.

В пряк отговор на темата на Биеналето, касаеща „минорното“, **The One Is Not** отваря пространство за всички потиснати, вторични, децентрализирани и заглушените гласове - тези на маргинализираните групи, периферните субекти, онези, които системите на идентичност („ние срещу другите“) изтласкват. Проектът функционира като философски експеримент, който подлага на критически анализ идеята за единството и индивида, като делегитимира скритите идеологически арматури, които я обуславят. В контекста на продължаващите световни конфликти, проектът служи като напомняне за трайното въздействие на политическото и институционализираното насилие, което бива легитимирано чрез наратива за идентичността, която налага своята агресия авторитарно над множеството, служейки като оправдание за насилие и доминация. Централен остава въпросът: ако се откажем от идеята за идентичност и мислим за себе си чрез взаимовръзките си с останалите хора и свят, можем ли да решим глобалните проблеми на потисничество и маргинализация?

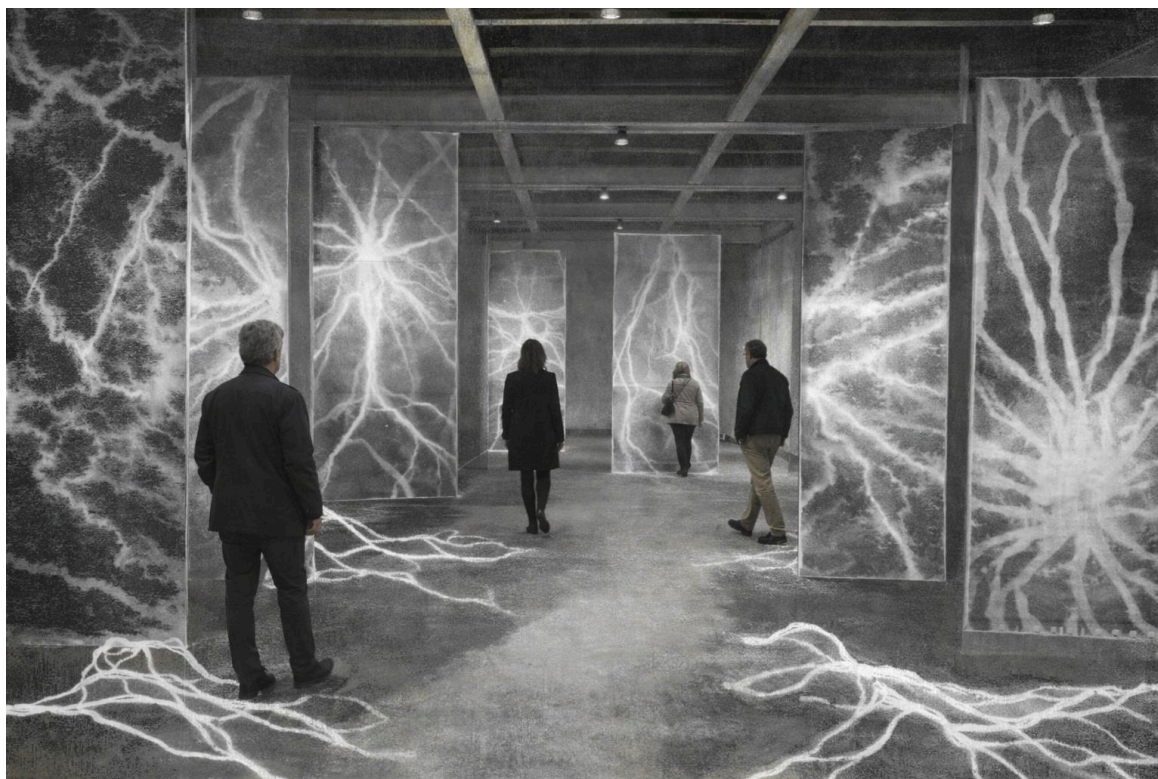
ВРЪЗКА НА ПРОЕКТА С ПРОСТРАНСТВОТО

Инсталацията за Българския павилион включва комбинация от рисунки, скулптури и подови елементи от черен прах, както и 3D-принтирани обекти. Проектът се разгръща в Sala Tiziano и в градината, като създава непрекъсната пространствена мрежа между вътрешното и външното. В основната зала ще бъдат представени седем монументални рисунки (350×250 см), свободно окачени от тавана, които оформят лабиринтна структура. Публиката се движи между тях, ставайки част от композицията. В градината скулптурната конфигурация продължава този принцип на свързаност, разширявайки инсталацията отвъд архитектурните граници. За по-детайлно и обстойно разглеждане на проекта и неговото визуално експониране в пространството, моля вижте визуалния материал към апликацията.

ПРИМЕРЕН ЕКСПОЗИЦИОНЕН ПЛАН

ВЪТРЕШНА ЗАЛА:

“The One is Not”: Sala Tiziano, скици, вдъхновения. (1)

ГРАДИНА:

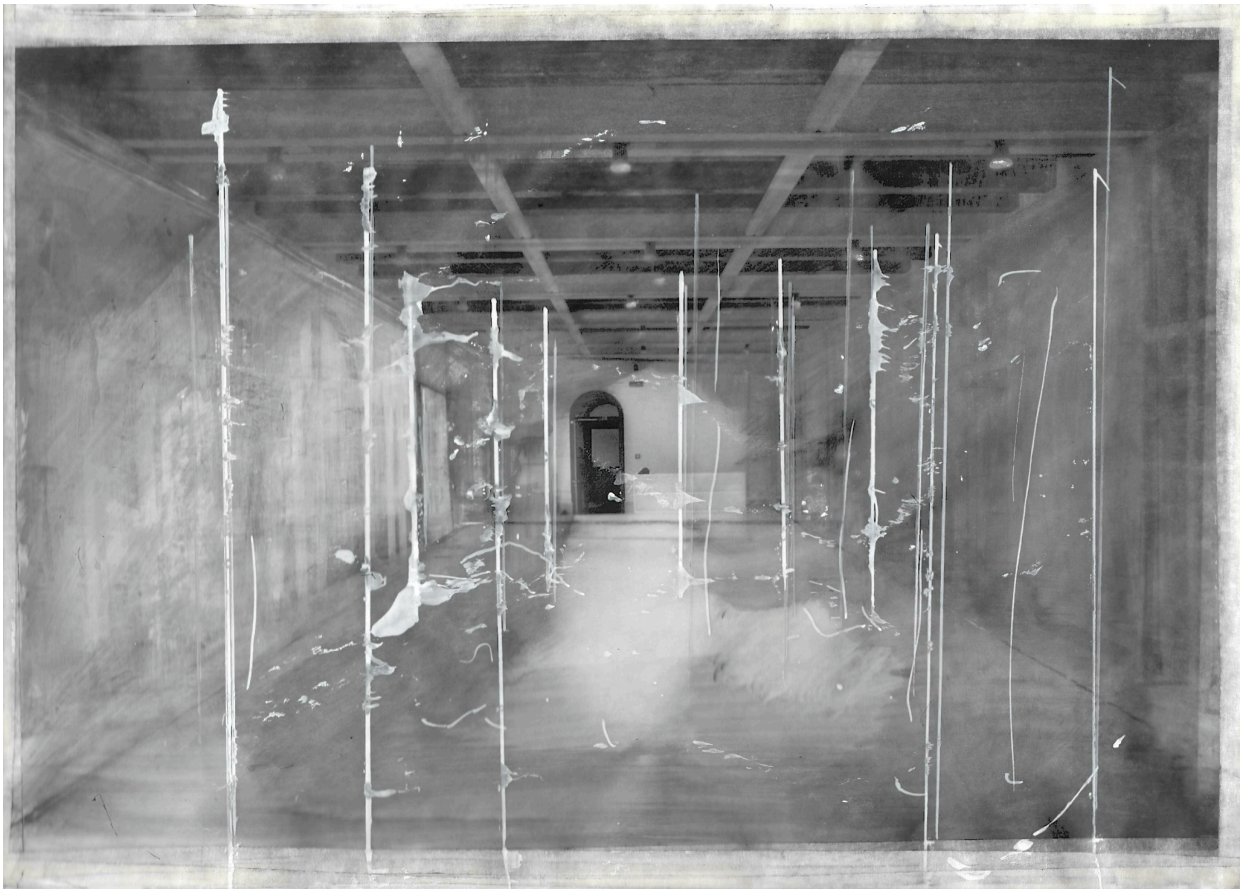
"The One is Not": Sala Tiziano, скици, вдъхновения. (2)

АТМОСФЕРНИ СКИЦИ:

"The One is Not": Sala Tiziano, скици, вдъхновения. (3)

“The One is Not”, архитектурен план: композиция включваща градината и Sala Tiziano (4)

ЛЕГЕНДА И ОБЯСНЕНИЕ:

1. Една скулптура, разположена в градината, с приблизителни размери 200 × 250 см.
2. Композиция от 7 рисунки, свободно окачени от тавана, всяка с размери 350 × 250 см.
3. Композиция от 4 скулптури, разположени в Сала Тициано, всяка с приблизителни размери 100 × 70 см.
4. Пясъчна скулптура, подова инсталация, разположена и оформена свободно в пространството.

Инсталацията "The One is Not" за Българския павилион включва композиция от рисунки и скулптури, подови елементи от черен прах (имитиращ черен пясък) и 3D-принтирани скулптури. Тя е разположена както в основната зала, така и в градината. В основното пространство, зала „Сала Тициано“, ще бъде представена композиция от монументални рисунки с размери 350 × 250 см, разделени на 7 отделни пана. Те ще висят свободно от тавана. Публиката ще може да се движи свободно между рисунките, създавайки усещане за лабиринт, което ще бъде допълнително подчертано от подовите елементи. На пода ще има композиция от черен прах (имитиращ пясък) и 4 3D-отпечатани скулптури, разположени на земята, с приблизителни размери 100 × 70 см. В градината ще има разположена мрежова скулптура с приблизителен размер 200 × 250 см, която ще обединява двете пространства (ще присъства елемент, който ще излиза от залата), като по този начин създава усещане за свързаност между отделните части на инсталацията.